

גנזי המלך

קובץ שבועי בעניני יהדות מהוצאת **ארבע נפות** 48

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 03-6762226 מופץ בכל הארץ ב-90,000 עותקים

"מחצית השקל תרומה לה'"

מדוע לא מונים את ישראל? כדי שלא תשלוט בהם עין רעה וגם משום שהיהודי והמצות אינם ניתנים להמדד בכמות. מתוך הרצאה של הרב אמנון יצחק

שקול כשבעים סנהדרין.
למה הפסוק נקט "שבעים איש חמישים אלף איש"? ללמדך, או שכל אחד מהשבעים, היה שקול כחמישים אלף אנשים פשוטים וזו היתה מעלתם של הנהרגים. או שחמישים אלף שנהרגו, היה כל אחד מהם שקול, כנגד שבעים הסנהדרין. ומצינו שוב שישראל נמנים בכמות ובאכות. כל זה בנוגע ליהודים.

גם את המצות לא מודדים לפי כמות. "ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדרתם ברית עולם" (שמות פרק לא) רוחניות - בין אם זה לצד הטוב או לצד הרע, לא מודדים לפי כמות. מעט מן הרוחניות לצד הטוב, אפי' ב'שב ואל תעשה', בכחה להביא לקדושה הגדולה ביותר ולהשלמת כל הבריאה. אפשר ב'שב ואל תעשה' מבלי לקום ולעשות מצות, אלא רק בלהמנע מעבירות, להגיע להשלמת הבריאה. ואפשר להגיע לקדושה הגדולה ביותר. וגם הפוך בצד הרע ח"ו.

יום השבת יוכיח.

ביום שבת נשלמה הבריאה ולא נוצרה שום בריאה חדשה. הקב"ה ברא את האדם בעשרה מאמרות... ביום השביעי הוא שבת, ממה? מעשיה, ממלאכה. מה היתה מלאכתו? דבור! הוא שבת מעשרה מאמרות, כגון: **ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור.. ויאמר אלקים יקוו המים מתחת השמים.. ויאמר אלקים יהי רקיע בתוך המים.. ויאמר אלקים יהי מארת ברקיע השמים..** (בראשית פרק א).

מכאן עלינו להבין כמה צריך לסתום את הפה בשבת. שאפי' רבי שמעון בר יוחאי התנא הקדוש, כשאמו היתה מדברת הרבה, היה אומר לה, שבת היום והיתה שותקת. וצריך למעט בדבור ביום קדוש זה ובקושי התירו לנו לומר 'שבת שלום'. אלא, רק דברי תורה וקדושה. כמוכא בספר השל"ה הקדוש, מסכת שבת, פרק

כשעכן חטא ולקח מן החרם, אנשי העי היכו בישראל כשלשים וששה איש, כך אומר הפסוק. וכי התורה לא יודעת לספור עד שלשים ושבע? מה זה כף החבור, כשלשים וששה איש. אלא אומרת הגמרא (בבא בתרא דף קכ"א ב): **'זה יאיר בן מנשה ששקול כרובה של סנהדרין'**. בסנהדרין יש שבעים איש, מחציתה שלשים וחמשה, רובה שלשים וששה. נהרג שם אדם אחד, שקוראים לו יאיר בן מנשה והוא שקול היה כשלשים וששה איש, שזה רובה של הסנהדרין.

אנשי הסנהדרין היו צדיקים וקדושים וחכמים מופלגים וכל אחד שנבחר להיות

בסנהדרין, היה חייב לדעת שבעים לשון. רואים מכאן שהפסוק מונה את יאיר בן מנשה במספר - כשלשים וששה. ובחשיבות - כרובה של סנהדרין.

עוד נאמר במקום אחר (שמואל א פרק ו): **"וַיִּבֶן בְּאֲנָשֵׁי בֵּית שֵׁמֶשׁ כִּי רָאוּ בְּאֲרוֹן ה' וַיִּבֶן בְּעַם שְׁבַעִים אִישׁ חֲמִישִׁים אֶלֶף אִישׁ"** ושוב אנו רואים שהפסוק מספר שהיכו באנשי בית שמש כי ראו בארון ה', כמה היכו? **"וַיִּבֶן בְּעַם שְׁבַעִים אִישׁ חֲמִישִׁים אֶלֶף אִישׁ"** השאלה היא כמה היכו? שבעים איש? חמישים אלף איש? או חמישים אלף ושבעים? האם קשה להוסיף ולבאר? אלא אומרת הגמרא (סוטה דף לה ב): **'רבי אבהו ורבי אלעזר חד אמר: שבעים איש היו וכל אחד שקול כנגד חמישים אלף. וחד אמר: חמישים אלף היו וכל אחד**

כתוב בתורה (שמות פרק ל) **"זֶה יִתְּנֶה כָּל הָעָבֵר עַל הַפְּקָדִים ... מִחֲצִית הַשֶּׁקֶל תְּרוּמָה לַה' "**, אחת מהסבות והטעמים שאין מונים את ישראל במספר - מחמת הנגף. כדי שלא תשלוט בהם עין הרע. שהרי כל דבר שהוא מדוד ושקול ומנוי, שולטת בו עין הרע. דבר שהוא נסתר מן העין, אינה שולטת בו.

אבל הסבא מקלם זצ"ל אומר: שמשום חשיבותם של ישראל, אי אפשר לספור אותם במספרי הכמות, כשויים. מכיון שאנשים יפגעו וירגישו מבוזים. לכן התורה רואגת לכבודם של ישראל, כל אחד לפי כבודו, מעמדו ומעלתו. אי אפשר לומר שגדול בתורה הוא אחד ויהודי פשוט הוא אחד, השוה לו. יש פה אמנם שני יהודים, אך זה מקפל בתוכו עולם ומלואו וזה אינו.

אם כן מה ערכם של כל יהודי ויהודיה ולמה נברא האדם יחיד? הקב"ה יכול היה לברוא מליארד בני אדם ברגע אחד כשם שברא אדם אחד בלבד, ולמה ברא את האדם יחיד? כדי שכל אדם מאתנו ידע שכל העולם נברא רק בשבילו. וראוי העולם הזה: שמש, ירח, גלקסיות, עופות, דגים, צמחים, פרחים, אויר צלול, ריח טוב, נוף וכו' לאדם אחד בלבד.

ועוד סבה: **וְכָל הַמְּקִיָּם נִפְּשׁ אֶת מִיִּשְׂרָאֵל, מַעֲלָה עָלָיו הַכְּתוּב כְּאֵלוּ קִיָּם עוֹלָם מֵלֵא (משנה מסכת סנהדרין פרק ד), שכל אדם מישראל הינו עולם מלא, בפני עצמו. וכל העולם הגדול, קטן אצל האדם השלם, שהרי העולם נברא לשמש את האדם, והאדם הוא סיבת מציאות העולם וקיומו, שהרי 'סוף מעשה במחשבה תחילה'.**

ועוד שהאדם במורכבותו, הוא עולם מלא, רק בהקטנה ובתמצות ומכיל בעצמו עולמות נוספים, שהם צאצאיו יוצאי חלציו.

מהו הערך של האדם הזה? בחרם של עכן כתוב בפסוק (יהושע פרק ז): **"וַיִּכְּפוּ מִהֶם אֲנָשֵׁי הָעֵי כְּשִׁלְשִׁים וְשֵׁשָׁה אִישׁ"**.

שקלים

'אין צדקה משתלמת אלא לפי חסד שבה'

כשהעשירים יתנו לעניים חצאי שקלים וימנו אותם ולא את ראשיהם, יצילו את העניים ממות לחיים ובעת ובעונה אחת ישיגו גם את כופר נפשם. על פי רבי משה יעקב הכהן רביקוב זצ"ל - 'הסנדלר'

אמרו חז"ל (סוכה מט) 'אמר ר' אלעזר: אין צדקה משתלמת אלא לפי חסד שבה, שנאמר: (הושע י, יב) "זַרְעו לָכֶם לְצִדְקָה קָצְרוּ לְפִי חֶסֶד", רצה לומר אם קרה שיש איזה עני הגון שלא אכל כמה ימים והיה רעב וצמא ובא אחד והחיהו בצדקה שלו ממות לחיים, אזי מידה כנגד מידה תהא זכותו של הנותן גדולה גם כן, עד שאף אם יגיע הנותן עד שערי מות, תחיהו זכות הצדקה להאריך ימים, כמו שכתוב: (משלי י, ב) "וּצְדָקָה תַצִּיל מָמוֹת". לא כן הנותן צדקה למי שאינו צריך ממש כדי חיים, אף שעשה מצוה של צדקה, בכל זאת אין זכותו גדולה כ"כ, עד כדי להצילו ממות לחיים.

לכן (ב"ב יא.) 'תניא אמרו עליו על בנימין הצדיק שהיה ממונה על קופה של צדקה. פעם אחת באתה אליו אשה לפניו בשני בצורת, אמרה לו: "רבי פרנסני". אמר לה: "העבודה (לשון שבועה) שאין בקופה של צדקה כלום". אמרה לו: "רבי אם אין אתה מפרנסני, הרי אשה ושבעת בניה מתים". עמד ופרנסה משלו. לימים

חלה ונטה למות, אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה: "רבונו של עולם, אתה אמרת כל המקיים נפש אחת כאילו קיים עולם מלא (סנהדרין לו) ובנימין הצדיק שהחיה אשה ושבעת בניה ימות בשנים מועטות הללו?" מיד קרעו לו גזר דינו. תנא הוסיפו לו עשרים ושתים שנה על שנותיו. מצות נתינת מחצית השקל צוה ה' אחר מעשה העגל, שעל ידי חטא זה היו חיבים מיתה, כמו שכתוב "זָבַח לְאֱלֹהִים יַחְרָם בְּלִמְתִּי לַיהוָה לְכָבוֹד" ואי אפשר היה שיצילו עצמם בצדקה לעניים, כי במדבר לא היה אף עני אחד מחוסר לחם (עניים היו, אך לא ללחם), כי היה לכל אחד ואחד לחם ובשר מדי יום ביומו, המן והשלי ושמלתם לא בלתה מעליהם ובמצב כזה לא הוצרכו לצדקה. ובכן במה יוכלו למצא איזה תקון כל שהוא, כדי להנצל ממות לחיים, לכן צוה ה' למנות

את ישראל. והנה אם ימנו את ראשי העניים שאינם יכולים לתת מחצית השקל, עלולה להיות מגפה חס ושלום בין העניים האלה, לכן בזה שהעשירים יתנו לעניים כמה חצאי שקלים הדרושים להם כדי ליתן כופר לנפשם וימנו את חצאי השקלים ולא את ראשיהם, יצילו העשירים את העניים ממות לחיים ובעת ובעונה אחת יתנו גם כופר נפשם וינצלו גם הם ממות לחיים, מידה כנגד מידה. וזהו שאמר משה לפני ה', עתה כשבני ישראל נמצאים במדבר ולא חסר להם שום דבר והם חיבים מיתה על שלא מיחו בעושי העגל, במה תרום קרנם כדי שינצלו ממות לחיים והשיב לו הקב"ה ב'כי תשא', על ידי הצדקה של חצאי השקלים שיתנו העשירים לעניים למנין מספרם, במקום למנות את ראשיהם. ■

תפילה

"...את יראיו את המיחלים לחסדו"

הרוקח אומר ש"את" בא לרבות את כל הנשמעים להם.

התיבות הללו ראוי לאדם לשמוח שמחה עצומה וליתן הודאה עצומה בלבו לבורא יתברך שמו ויתעלה, על שזיכה אותו גם לזמר ולשבח אליו.

"בונה ירושלים די נדחי ישראל יכנס"

מובא מה'אמרי אמת' זצ"ל: שפעמים נדמה לאדם שהכל סגור בפני התפילות, אולם כשבא תבוא הנחמה האמיתית, נראה ששום תפילה לא נאבדה ואפילו כל מחשבה טובה של איש ישראל גם לא נאבדה, שכל התפילות מסייעות בבנין בית המקדש וזה מרומז בכתוב "בונה ירושלים די נדחי ישראל יכנס", שהבנין נכנה על ידי כנוס נדחי ישראל, כלומר כל התפילות והמעשים הנדחים. ■

הים ואת כל אשר בו... וסמוך אליו נאמר: "השמר אמת לעולם".

כתב הרוקח: ט' פעמים הוזכר שם ד' במזמור זה, כנגד ט' מלכים שמלכו בעולם כולו (כמבואר בפרקי דר"א פ"י) והקב"ה מלך על כולם ולכך סיים המזמור "מֶלֶךְ ד' לְעוֹלָם...".

"הַלְלוּהָ כִּי טוֹב זְמַרָה אֱלֹהֵינוּ"

כתב ה'יסוד ושרש העבודה', כי באמירת

הרב יוסף ירושלמי מיוחד לגנזי המלך

"עשה שמים וארץ.. השמר אמת לעולם"

כתב בספר 'ארחות צדיקים' (שער האמת) יש להודיעך, שהקב"ה אלקים אמת, כי תמצא כ"א פעמים אהי"ה, שהוא בגימטריא אמ"ת וגם כן אהי"ה, בגימטריא כ"א. וחזתמו של הקב"ה אמת, כמבואר במסכת שבת (נה). ונאמר בתהלים (קא ז): "דבר שקרים לא יכון לנגד עיני". וכשארם עוסק בשקר, אז אין השקר דבק לאמת. וכשיש אמת, כביכול מכון שכתו בשמים כנגד בני אדם, כי כשיש אמת בבני אדם, אז מודים שעשה שמים וארץ והים וכל אשר בו וזהו שנאמר: "עשה שמים וארץ את

שו"ת 'חברותא'

גנזי המלך' מציג שאלות מעשיות שיש להן מענה בדפים הנלמדים במסגרת המחזור החדש של הדף היומי, עם ביאור 'חברותא'. המדור נועד לדיון בשאלות הלכתיות לאור הלמוד ב'דף היומי', אך אין בנאמר בו הוראה למעשה

בנידון השאלה שלנו, אף הרי"ף יודה, כיון שלא הוכרע הספק, יש לו לתקן את עצמו ולחזור ולומר 'בורא פרי העץ', שהרי כאן אין חשש של הזכרת שם שמים לבטלה.

ביאור דברי רבינו חננאל

והוסיפו התוס' בשם רבינו חננאל שאם יודע בכירור שטעה בדבורו, כגון שאמר 'בורא פרי העץ' תחת 'בורא פרי הגפן', הרי הוא חוזר ואומר תוך כדי דבור 'בורא פרי הגפן'. ולכאורה, כונת התוס' לומר, כי באופן שטעה ובירך על היין 'ברכת העץ', הרי אף שיצא ידי חובתו, בכל זאת, אם הוא תוך כדי דבור, צריך לחזור ולתקן את פירוט הברכה ולומר 'בורא פרי הגפן'. ומכאן יש ללמוד לגבי השאלה שלנו, שאף על פי שיצא ידי חובתו בברכת 'שהכל' שבירך על פרי העץ, בכל זאת, אם הוא יכול לתקן את ברכתו בתוך כדי דבור, הוא חייב לעשות זאת.

מחלוקת הפוסקים אם יצא ידי חובתו

אמנם, בעיקר הדין אם יוצא ידי חובתו כשמברך על היין 'בורא פרי העץ' נחלקו הפוסקים. דעת הפנים מאירות ואבן העזר והחיי אדם והגינת ורדים שיוצאים ידי חובת ברכת היין אף כשמברכים עליו 'ברכת העץ'. אבל לדעת המגן אברהם ור"י הלוי ונזירות שמשון ומגן גבורים אינו יוצא ידי חובתו בברכת 'בורא פרי העץ' על היין, אלא צריך לחזור ולברך 'בורא פרי הגפן'.

ולדעת הסוברים שאינו יוצא בברכת 'פרי העץ' על היין, אין ראייה מדברי התוס' על נידון השאלה שלנו. כי יתכן, שלא דברו התוס' אלא באופן שלא יוצא ידי חובתו בסיום, שאז, אם הוא תוך כדי דבור, חייב הוא לתקן את ברכתו. אך אין זה אומר לגבי מי שבירך על פרי העץ ברכת 'שהכל', שבדיעבד יוצא בה ידי חובתו, שיהיה חייב לתקן עצמו תוך כדי דבור ולומר 'בורא פרי העץ'. ■

הרב אברהם תפילנסקי מיוחד לגנזי המלך

יועיל לו כמה שיתקן את פירוט הברכה שהוא על השיכר. אבל אם עיקר הברכה הוא בפירוט הברכה בסופה, הרי כל זמן שיכול לחזור ולתקן את עצמו ותוך כדי דבור, הוא צריך לחזור ולומר 'שהכל נהיה בדברו'.

והנידון הזה בגמרא הוא גם הנידון בשאלה שלנו, כאשר בירך על פרי בטעות 'ברכת שהכל', אם צריך לתקן עצמו ולומר תוך כדי דבור 'בורא פרי העץ'. כי אם עיקר הכונה בברכה הוא בתחילתה, אין לו מה לתקן את סיומה,

אבל אם העיקר הוא הסוף, עליו לתקן ולומר 'בורא פרי העץ'.

מחלוקת הרי"ף ור"י

בתוספות (ד"ה לא) כתבו בשם הרי"ף, כיון שלא הוכרע הספק בגמרא לגבי המברך על כוס שיכר וסבור שהוא יין, לכן יש להקל, שיוצא ידי חובה על ידי שיאמר בסוף הברכה 'שהכל נהיה בדברו'.

אך דעת רבינו יצחק [מבעלי התוספות], שיש להחמיר ולחזור ולברך 'שהכל' על השיכר (ועיין בגליון הש"ס). ולכאורה,

ברכות דף יב' א'

לתקן או לא לתקן?

שאלה: פרי שברכתו בורא פרי העץ ובטעות בירך עליו ברכת 'שהכל נהיה בדברו' (שיוצאים בה ידי חובה, כמו שנפסק בשלחן ערוך סימן ר"ו סעיף א') ותוך כדי דבור נזכר המברך בטעות, האם הוא צריך לתקן את עצמו ולומר 'בורא פרי העץ', או לא?

תשובה: מבואר במסכת ברכות בדף י"ב עמוד א' שאם נטל אדם כוס של יין בידו והיה סבור שהוא כוס של שיכר ושברכתו שהכל נהיה בדברו ופתח ובירך בכונה לסיים 'שהכל נהיה בדברו', אך כשבא לומר 'שהכל' נוכח שכוס יין בידו וסיים את הברכה באמירת 'בורא פרי הגפן', יצא ידי חובתו, על אף שבפתיחת הברכה היתה כונתו לברך על שיכר. כי בדיעבד, גם ברכת שהכל על יין מועילה, לפי שעל כל דבר מאכל או משקה, אם בירך 'שהכל נהיה בדברו', יצא ידי חובה.

אבל אם נטל בידו כוס של שיכר וסבור שהוא יין ופתח בברכה על דעת לסיים 'בורא פרי הגפן' ונזכר לפני סוף הברכה ואמר 'שהכל נהיה בדברו', בזה דנה הגמרא אם יצא ידי חובתו, או שצריך לחזור ולברך. וצדדי הספק הם: האם עיקרה של הברכה הוא תחילתה, שצריך האדם לחוש רגשי הודאה ולברך לבורא העולם על הדבר שהוא עומד לאכול או לשתות, בשעה שמתחיל בברכה ואומר 'ברוך אתה'. או שעיקר הברכה הוא בסיום הברכה, כשמפרט על מה הוא מברך עתה.

ולכן, אם העיקר הוא תחילת הברכה, הרי כיון שבאמרו את עיקר הברכה היתה כונתו לברך ולהודות על היין, מה

פרשת פקודי

"והביטו אחרי משה"

האדם רואה את העולם, לפי התוכן של עצמו

הרה"ג שלמה לוינשטיין
מיוחד לגנזי המלך

"אלה פקודי המשפן משפן העדת אשר פקד על פי משה"... (שמות ל"ח, כ"א)

אומר המדרש (שמו"ר פר' נ"א סי' ר'):
'ששמע משה ליצני ישראל מדברים מאחוריו שנאמר: (שמות לג) והיה כבא משה האהלה ירד עמוד הענן ועמד פתח האהל ודבר עם משה (שם) והביטו אחרי משה'.

ומה היו אומרים?
ר' יוחנן אמר: אשרי יולדתו של זה ומה היא רואה בו? כל ימיו הקב"ה מדבר עמו, כל ימיו הוא מושלם להקב"ה, זהו **"והביטו אחרי משה"**. ר' חמא אמר: היו אומרים חמי קדל דבריה דעמרם (ראה צוארו ועורפו של בן עמרם כמה הוא שמן). וחברו אומר לו: אדם ששלט על כל מלאכת המשכן, אין אתה מבקש שיהא עשיר? (כלומר משה "גנב" ממלאכת המשכן!!!) כששמע משה כך, אמר להם משה: חייכם, נגמר המשכן, אתן לכם חשבון. אמר להם: בואו ונעשה חשבון. הוי **"ואלה פקודי המשכן"**.
היתכן, שיאמרו על משה רבנו שהוא גנב?
ולא עוד אלא 'שהקב"ה יתברך שמו מאמינו שנא' (במדבר יב) לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא, וכי במשוגעים אנו עוסקים!?

אלא שצריכים אנו להניח יסוד: "האדם רואה את העולם, לפי התוכן של עצמו".

הגאון רבי מרדכי מן זצ"ל הסביר לי פעם מדוע תינוק מכניס כל דבר לפה? אדם מבוגר, יש לו צרכים שונים הוא זקוק לספרים כדי ללמוד, לאוכל כדי לחיות, לבגד כדי להתכסות. כל אחד מבין שדברים שונים נועדו למלא את צרכיו המגוונים של האדם. אבל תינוק (לפי הבנתו) אין לו שום צרכים בעולם, לבד מן הצורך היחיד שהוא מודע אליו והוא הצורך לאכול.

אם כן, לפי נקודת מבט זו, לשם מה נברא הבגד? הרי אין שום צורך נוסף בעולם, מלבד האכילה. ולכן ברור שגם זה נברא לצורך זה. וא"כ מקומו של הבגד, הספר, המשחק ועוד, כפה.

אחשוורוש מכר את היהודים להמן, נתן לו את הכסף במתנה **"הכסף נתון לך"** כדי שלא יוודע לאף אחד, שהמלך מכר את היהודים. ודבר הכסף והמכירה, היה אמור להשמר בסוד ביניהם.
והנה מרדכי ידע סוד זה ברוח קדשו והוא מספר זאת להתך שיספר לאסתר המלכה: **"ואת פרשת הכסף אשר אמר המן לשקול על גנזי המלך"**.

כששאל המלך את אסתר במשתה היין: **"מה שאלתך?"** ענתה אסתר: **"כי נמפרנו אני ועמי! המלך נדהם ושאל: 'מי הוא זה ואי זה הוא'?"** (מי סיפר דבר זה?)
ואסתר אמרה בתמימות: **"איש צר ואויב המן הרע הזה"**.
המלך קם בחמתו ממשתה היין, אל גינת הבית. שם מצא פועלים הכורתים את האילנות מבוסתנו. ולשאלתו ענו לו, שהמן שלח אותם. חזר המלך אל בית משתה היין וכעסו על המן הרקיע שחקים, שם, בבית משתה היין ראה **"והמן נפל על המטה אשר אסתר עליה. ויאמר המלך הגם לכבוש את המלכה עמי בבית?"**
באותו הזמן נכנס חרבונא ואמר: **"גם הנה העץ אשר עשה המן למרדכי אשר דבר - טוב על המלך - עמד בבית המן גבה חמשים אמה"**. המלך ברוב כעסו, הביין מיד שהכונה היא שהמן אמר: שהעץ טוב, גם בשביל המלך.
וזאת מכיון שהאדם רואה ומבין לפי תוכנו הפנימי.

חז"ל מספרים לנו ש'אותו האיש' היה תלמיד של ר' יהושע בן פרחיה. כשהרג ינאי את החכמים ברח ר' יהושע בן פרחיה עם תלמידיו לאלכסנדריה שבמצרים. כשהשתפר המצב שלח להם ר' שמעון בן שטח שיכולים לחזור. בדרכם חזרה התאכסנו באכסניה. בעלת הבית כיבדה אותם כראוי. אמר ר' יהושע בן פרחיה: 'כמה נאה אכסניה זו' (כוונתו היתה לארוח הנאה שהם זוכים לו). אך 'אותו האיש' חשב שהכונה לבעלת הבית ולכן אמר: 'רבי והלא עיניה טרוטות!' אמר ר' יהושע בן פרחיה: 'רשע בכך אתה עוסק?' דהיינו: אם בכך אתה מתבונן, אז איך ראוי להיות תלמידי, עמד וסלקו. ואז כשנזרק מהישיבה, עמד כנגד היהדות, עד שנוסדה הנצרות.

מה קרה כאן? התשובה היא, כאשר ר' יהושע בן פרחיה אמר את דבריו, כל אדם בעל הבנה נכונה הבין היטב שכונתו לאכסניה, אבל 'אותו האיש' שהיה ראשו מלא בדברים מעין אלו... הבין שהכונה לבעלת הבית. עד כדי כך הגיעו הדברים, שהוא היה בטוח שגם רבו, התנא הקדוש, ר' יהושע בן פרחיה, גם הוא התכוון לזה. הנה לנו דוגמא, שהאדם מבין את העולם, לפי התוכן שלו עצמו.

במגילת אסתר (פרק ז') כתוב: **"ויאמר חרבונה אחד מן הסריסים לפני המלך גם הנה העץ אשר עשה המן למרדכי אשר דבר טוב על המלך עמד בבית המן גבה חמשים אמה" ויאמר המלך: תלהו עץו"**.

על מי נאמר: **"אשר דבר טוב על המלך"**?

כולנו מבינים שהכונה למרדכי. אך הגאון מוילנא מסביר שהמלך הבין אחרת לגמרי. המלך הבין שהכונה במילים **"טוב על המלך"** היא שהמן דבר ואמר: שהעץ טוב, גם בשביל המלך...

ומדוע הבין המלך כך?
ה'חתם סופר' מסביר שכאשר המלך

ספר לי יריד, כאשר היה הולך בשוק הערבי של יפו, לפני כ-60 שנה, היו יושבים הספר והסנדלר על שרפרפים בצדי הדרך ושותים קפה. והנה ברגע שהתקרב אליהם, מבטיהם הופנו לכיוונים שונים. הסנדלר הביט למטה והספר הביט למעלה. ומדוע? כשהספר רואה אדם, מביט אל שערותיו. וכשהסנדלר רואה אדם, מיד הוא מסתכל על נעליו.
אם תכניס לבית הכנסת נגר, הוא יאמר לך מיד, מה מצב הספסלים והשליחנות. אם יכנס חשמלאי, הוא ישים לב מיד, מה מצב הפלורסנטים. וכן כל אדם ישים לב לחלק שמעסיק ומעניין אותו.

ולהבדיל בין קדש לחול. מסופר שה'סטייפערלר' זצ"ל הלך עם יבדלח"ט

בנו הגר"ח קנייבסקי לקטוף סכך ליד הירקון. לפתע קרא ה'סטייפער' לבנו שיבוא מהר. כשהגיע ר' חיים, ה'סטייפער' הראה לו את הירוקת שעל פני המים ואמר לו, הנה, זו כונת המשנה: 'ולא בירוקה שעל פני המים'. כל אחד רואה דברים שמעניינים אותו.

הפעם היה הענין מצולם ואכן הפועל החשוד נראה היטב בסרט הצלום. כשקרא לפועל והראה לו את הסרט, התעלף. אמר לי הרב שטיינמן: "וכמה פעמים אנחנו נצטרך להתעלף כשיראו לנו את מעשינו, בעולם האמת? ושם מראים גם מחשבות..." ואז נתן לי יד ואמר לי בבכי: "אתה

חמורותיים... ואיך אנחנו מסתכלים על מלאכים? מלאך זה לא סתם כך. מלאך יכול לעוף, יכול להספיק ברגע מה שאנחנו עושים בשנה וכו'. בקצור 'סופרמן'. אלא שאנחנו עם הכלים שבידינו לא מסוגלים להבין מה זה מלאך. כלי המחשבה שלנו מסתיימים ב'בן אדם'. עם כל זה שאנחנו מבינים שמלאך אינו בן אדם, אנחנו מיחסים לו כוחות של אדם, כפול...77

במאמר הנ"ל רוצים "חז"ל להסביר לנו מי היו הראשונים, מי היו גדולי ישראל, התנאים והאמוראים. לכן הגדירו לנו: עם כל מה שננסה להבין בשכלנו המגושם את מעשיהם, הרי אנו חוטאים לאמת. כי אם הראשונים כמלאכים, אנחנו כבני אדם ואיך לנו כלים להבין ולהשכיל מי היו ומה עשו רבותינו.

לאחר שהבנו, שאדם יכול להביט סביבו ולראות את הנעשה, רק לפי תוכנו הפנימי. נוכל להבין שאדם שהכסף מדבר אליו יותר מכל דבר אחר. כשהוא אומר לך "שלום" יש לו בזה "כונות".

כשארם כזה שומע, שמשה רבנו בנה משכן. שואל החמדן: "מה היה מחזור הכספים?"

"מליארדים!" עונים לו. "וכמה זמן נמשכה העבודה?", שואל החמדן. "חצי שנה", משיבים לו. "וכמה לקח משה?", שואל מיודענו. "כלום!" עונים לו. "לי אל תספרו ספורים כאלה, דבר כזה לא עושים בחנם..."

אמנם, הוא יודע שמדובר במשה רבנו. אבל הוא חושב לעצמו: "אם אני הייתי עושה זאת הייתי לוקח מליון, אז אם משה עשה זאת, אין ספק שלקח פחות, אבל שלא לקח בכלל, זה לא יתכן."

מסכן אדם זה, שהביא את עצמו בכליו, למצב שבו המבט שלו על אחרים מתחיל ומסתים, בדיוק היכן שמתחיל ומסתים הדולר. ולכן אינו מסוגל להבין שיש אפשרות אחרת.

'ואם ראשונים בני אנשים אנו כחמורים', הוא מתנהג כחמור "חכם", שמנסה להבין, מה זה בן אדם. ■

עוד אדם צעיר. אתה יכול לעשות מצות ולגדול ביראת שמים, אבל אני, אני כבר זקן, עוד מעט אצטרך למסור דין וחשבון... איזה פרצוף יהיה לי שם..."

אמר לי על כך, ידידי הרב חיים לביא: "חכמי ישראל שחיים כל הזמן במחשבה על דין וחשבון שיצטרכו לתת לפני ב"ד של מעלה, כשהם שומעים "על בן יאמרו המַשְׁלִים באו חֶשְׁבוֹן", מיד הם מבינים שהכונה לחשבוננו של עולם..."

אמרו חז"ל (מסכת שבת דף קיב/ב) 'אם ראשונים בני מלאכים, אנו בני אנשים ואם ראשונים בני אנשים אנו כחמורים ולא כחמורו של רבי חנינא בן דוסא ושל רבי פנחס בן יאיר, אלא כשאר חמורים.'

והסביר הגאון ר' יחזקאל סרנא זצ"ל: איך חמור מסתכל על בן אדם? הוא בודאי חושב לעצמו שזה לא סתם חמור, אלא חמור ההולך על שתיים. זהו חמור המסוגל לעשות דברים רבים שחמור רגיל לא מסוגל לעשות. בקצור חמור

"חכם" אחד, שאל את הרב מבריסק זצ"ל: "חז"ל אומרים על הפסוק: 'וְרָאִיתָ אֶת כָּל מְצוֹת ה', 'שְׁתַּכַּלְתָּ דוֹמָה לֵים, וַיִּם דּוֹמָה לַרְקִיעַ, וַרְקִיעַ דּוֹמָה לְכַסֵּא הַכְּבוֹד', א"כ כשאדם רואה את הציצית הוא צריך להזכר ברבש"ע."

ועל זה הקשה אותו "חכם": "כיון שאצלי האסוציאציות לא פועלות בצורה זו, לכן קשה לי להבין את דברי חז"ל."

ענה הרב מבריסק זצ"ל: "חז"ל אומרים "שאסור להסתכל בבגדי צבעונין של אשה שלא יבוא לירי הרהורי עבירה. האם אתה מבין אסוציאציה זו?"

"כן" ענה ה"חכם". "ובכן הראש שלך תקין. הבעיה היא לא בחוסר הבנה, אלא היכן ראשך מונח... אם היית שקוע ביר"ש, היית מבין גם את הקשור בין תכלת לכסא הכבוד."

על הפסוק: "על בן יאמרו המַשְׁלִים באו חֶשְׁבוֹן" דרשו חז"ל 'בואו ונחשב חשבוננו של עולם, הפסד מצוה כנגד שכרה ושכר עבירה כנגד הפסדה' וכו'.

לכאורה, הרי הפסוק מדבר על כך, שלמרות שהיתה מצוה לא להתגרות ולהלחם במואב, בכ"ז נכבשה, מפני שסיחון כבש את מואב ואחרי כן ישראל כבשו את סיחון. וכמו שאמרו חז"ל 'עמון ומואב טהרו בסיחון'.

אם כן, איך הוציאו מכאן חז"ל את דרשתם, לענין חשבון מצות ועבירות?

פעם כשהייתי אצל הגאון רבי אהרן לייב שטיינמן, דבר אתי מוסר וסיפר לי שפלוגי בעל עסק, גילה שגנבו לו ציוד. הוא חשד באחד מפועליו, אבל החשוד הכחיש. מה עשה? שם מצלמה נסתרת וכל ערב לפני שהלך הביתה הפעיל את המצלמה. לאחר תקופה היתה שוב גנבה, אך

אמונה

"גבול שמת בל יעברון"

כשהאדם עובר את הגבול וחוטא, הקב"ה אינו עושה רעה אלא רק מוריד את הגבול ששם לה והרעה באה מאליה. על פי אחת משיחותיו האחרונות של הגרא"מ שך זצ"ל

הקב"ה ברא את העולם ושני שלישי של העולם הוא ים. הים יכול להתפשט על היבשה וברגע אחד לא ישר זכר מכל היבשה. אך הקב"ה עשה גבול להים "גבול שמת בל יעברון בל ישבון לכסות הארץ". (תהלים קד' ט') הקב"ה אמר לים "עד פה תבוא" (איוב לח, יא) הגל מתרומם, באמצע הים יכולים הגלים להתרומם לגובה של חמש עשרה קומות, אך הקב"ה קבע שכאשר הגל מגיע לגבולו הוא נשבר. נמצא שהים מצד עצמו היה יכול להחריב את כל היבשה ואין זה אלא שהקב"ה עושה, שלא יחריב.

כך גם בתוך היערות. ישנם מאות מינים של חיות טורפות, אריות ונמרים וכולם רעבים ללחם, תעינו ב"כרכי נפשי" (תהלים קד'). ביום כולם נכנסים לתוך חוריהם לתוך החורבות והמערות שלהם ומסתתרים, "תזרח השמש יאספון ואל מעונתם ירבוץ" (תהלים שם כב') ובלילה הם יוצאים לחפש אוכל "תשת חשך ויהי לילה בו תרמש כל חיתו יער" (שם כ). מליוני חיות רצים בכל היערות ומחפשים אוכל, וגם עופות טורפים. אם היו יוצאים למקומות ישוב, היו יכולים להחריב את כל העולם, אך הקב"ה מזמן שם לכל אחד את מזונו והם נשארים בתוך כל היערות, שאין בהם אנשים.

ובהקשר למדנו בפרשת בחקתי ובפרשת כי תבא את הקללות, קללות אימות! דברים נוראים! ומה אנו רגילים לחשוב? שהקב"ה מביא על האדם את הקללות האלו. אך בפסוק כתוב (איכה ג, לח) "מפי עליון לא תצא הרעות והטוב" ואיתא בחז"ל (הובא בפרש"י שם) "אמר רבי יוחנן מיום שאמר הקב"ה (דברים ל, טו) "ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב וגו', לא יצא רעה וטוב מפיו, אלא, הרעה באה מאליה לעושה רע והטוב לעושה טוב, לפיכך מה יתאונן למה יתרעם האדם אם לא על חטאיו" עכ"ל.

וזהו הביאור במה שכתוב "מפי עליון לא תצא הרעות והטוב" כי הרעות נמצאות וקיימות. הים נמצא והחיות הטורפות נמצאות והם יכולים להחריב את כל העולם, אלא שהקב"ה עשה גדר שהם לא יחריבו. אבל כשהאדם עובר עבירה הקב"ה מוריד את הגבול והרעה באה מאליה לעושה רע. נמצא שהקללה אינה ע"י מה שהקב"ה מביא קללה על עוברי העבירה, אלא הקללה באה ממילא. אם רק הקב"ה אינו שומר, מגיעה הקללה.

כשאדם עושה עבירה, הוא מביא את הקללה על עצמו, בדיוק כמו שאריה נושך והורג, כך הקללה עצמה הורגת וכך כתוב ב'נפש החיים' ובעוד ספרים. ■

"מחצית השקל תרומה לה' "

>>> המשך מעמ' 1

נר מצוה (סג) וגרסינן בירושלמי (עז/ב): א"ר (אבהו): 'כתיב "שבת לה' אלקיך", שבות כה', וממה הוא שבת? ממאמר. אף אתה שבות ממאמר. א"ר חנינא, בדוחק התירו שאלת שלום שבבת. א"ר חייא בר אבא, רשב"י כד הוי חמי לאימיה משתעי סגי, פירוש שהיתה מרבה לספר, היה אומר לה אמא, שבתא היא והיא שתקה'

ביום שבת היתה שכינה גמורה ומתוך השכינה הזאת, התחוללה הקדושה הגדולה ביותר.

עצמיותו של יום השבת - מנוחה וקדושה. 'מנוחה שאתה רוצה בה'. וקדושה, כמו שהכתוב אומר (שמות פרק כ): "יִבְרַךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדְּשֵׁהוּ לְמַעַן לֵאמֹר: "כִּי בּוֹ שֶׁבַת מְקַל מְלֹאכְתּוֹ...". אם כן, אי עשיית מלאכה ב'שבת ואל תעשה' מביאה קדושה.

וכן (שמות פרק כ): "וַיִּנַּח בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי עַל כֵּן בְּרַךְ יְהוָה אֶת יוֹם הַשֶּׁבֶת וַיְקַדְּשֵׁהוּ" קדושה גדולה של השלמת הבריאה, מ'שבת ואל תעשה', מתוך המנוחה והשכינה, באה הקדושה.

חז"ל מספרים לנו כשאדם הראשון חטא ונכשל ועבר על מצות ה', הוא הגיע לקדושה ביום השבת, עוד לפני שהוא ידע בכלל מענין התשובה. אבל ע"י השראת המנוחה עם כניסת השבת, הוא השיג את קדושת היום ובא לתשובה שהתבטאה בסיגופים ותעניות. וכשהוא בא להודות לקב"ה, הוא לא הודה על התשובה, אלא הוא הודה על השבת ואמר "מְזֻמָּר שִׁיר לְיוֹם הַשֶּׁבֶת" (תהילים פרק צב), על כך שהשבת הביאה אותו לתשובה. המנוחה והקדושה שהוא הרגיש מיום השבת היא שגרמה לתשובתו. מאה שלשים שנה הוא היה בתשובה. השבת גרמה לו לתשובה והוא התקדש בקדושה גדולה מאד, בזכות השבת. גם אנחנו בזכות השבת הקדושה יכולים להגיע למעלות גדולות ונשגבות אפי' ב'שבת ואל תעשה'.

לעומת הפעולות היא שקובעת, אין פה כמות, 'שב ואל תעשה' ולא עושים כלום, אלא האכות של כל מצוה רוחנית, שונה לחלוטין. כל מעלה קטנה ברוחניות, אפי' בדרך של שלילה והמנעות, מעלה את האדם.

וכך גם להיפך. כל העדר קטן ברוחניות, פוגם בעולם מלא של חכמה וקדושה וזאת גם למדנו מאדם הראשון.

לפעמים נותנים לכל יהודי ויהודיה כלים לעבודת הבורא. לאחד נותנים עושר לאחד חכמה, אחר נותנים לו קול נעים, ויש שנותנים לו מדות טובות. אם הוא מנצל את הכלים האלה לעבודת ה', אז הקב"ה מרחיב את כליו ומוסיף לו כלים, אבל אם האדם חושב שזה יתמיד, אפי' אם לא ישתמש כרגע בכלים, הם תמיד ישארו לו ומהי שירצה יוכל לאספם ולעשות בהם ככל העולה על רוחו, הוא טועה. כי יש מצב של שכירת הכלים, שנישלים ממנו הכלים וא"א לחזור למצב קודם כשהיה לו.

אדם הראשון לא היה צריך למות, רק אם הוא יחטא, ככתוב: "בַּיּוֹם אֲכַלְךָ מִמֵּנוּ מוֹת תָּמוּת" (בראשית פרק ב) והוא חטא ושבר את הכלים, אדם עשה תשובה במשך 130 שנה, אבל את הכלים הוא לא קבל בחזרה.

אותו דבר קרה לעם ישראל. במעמד הר סיני הגיעו למצב שהם חזרו למדרגה של אדם הראשון שלא ימותו יותר לעולם ולא תשלוט בהם שום אוימה ולשון ולא גלויות ולא יסורים ולא שכחה, שכל הלומד תורה אינו משכח לעולם, אבל כשהם חטאו בעגל אמר הקב"ה: "אֲנִי אֲמַרְתִּי אֱלֹקִים אַתֶּם וּבְנֵי עֲלִיּוֹן כָּלְכֶם: אֲכַן כְּפָאֲדֶם תָּמוּתוּן...". (תהילים פרק פב). אני אמרתי שאתם כמו מלאכים, אין בכם מיתה, אבל כיון שחטאתם "אֲכַן כְּפָאֲדֶם תָּמוּתוּן" תשובו למות, כמו אדם הראשון שחטא. וזו היתה שכירת הכלים של הלוחות.

עלינו לנצל את הכלים, כל אחד מהם במה שחננו ה' ואדרבה, צריך עוד להוסיף כלים, כמו שאברהם אבינו עם כל הכלים שעבד את ה', עוד בקש כלי חדש, זקנה, יצחק בקש יסורים ויעקב אבינו בקש חולי, כל אלה כלים נוספים לעבודת הבורא יתברך. ■

מתחבררים...

עם הרב

אמנון יצחק

שליט"א

ביום ראשון 13/03/05
 השערים יפתחו ב-19:30 תחילת התוכנית ב-20:30

באודיטוריום רח' גיבורי סיני 24
עכ"ו

הערב לעלוי נשמת
 שאול רוז'ה
 בן פריטנה בניסטי ז"ל

© כל הזכויות שמורות לארגון "שופר" הערב מאובטח דמי כניסה 10 ש"ח לכיסוי ההוצאות

WWW.SHOFAR.NET

נסיעה לקברות הצדיקים

עם הרב אמנון יצחק ביום רביעי כ"ו אדר ב' 06.04.05

ההרשמה במשרדי "שופר" רח' מתתיהו 10, בני ברק טל: 03-677779

זכרון עולם

המעוניין לתרום להפצת גליונות 'גנזי המלך' הבאים לעלוי נשמה, ליום זכרון או להצלחתו: יתקשר לטל': 03-6762226 למחלקת 'גנזי המלך'

גליון זה "גנזי המלך" מוקדש לעילוי נשמתם של הנפטרים המצוינים כאן
 this booklet is sponsored for the memory of:

ג'יובני אמתי בן קרלא לזכות לחזור בתשובה שלמה Giovanni Amati ben Carla	יהודית חכמון בת גמילה ובנותיה לפרנסה וחיים טובים Judit Hakmun bat Gamila and her daughters	אזורה נחום בן ג'מא ומשפחתו להצלחה ופרנסה טובה Azura Nahum and his family	ג'יאני מוסכתי בן כוסטנצא שיוכו כל עם ישראל לברכה שלמה Gianni Moscatti ben Costanza
אילן חי דבש בן ג'לסומינה ושותפו סימו נאוזי נעמן בן לאורה - לפרנסה טובה Ilan Hai Devash ben Gelsomina and his associate Simo Nesi Naaman ben Laura	דב חיים דבש בן מיכול מינא לפרנסה טובה ולבנות בית כשר ונאמן Dov Haiim Devash ben Micol Mina	מרטינה די קסטרו בת סבריינה לרפואה שלמה Martina Di Castro bat Sabrina	אדי מסיקה בן ג'יוליה לזיווג הגון כדי לבנות בית כשר בישראל Eddy Messica ben Giulia
סטפנו קלאו בן פראנקה לפרנסה טובה וחיים טובים למשפחתו Stefano Calo' ben Franca	יוסף קלוסקי בן אברהם ואשתו דניאלה בת ג'יוליה לזכות בכך זכר Yosef Calosky ben Avraham and his wife Daniela bat Giulia	השותפים: לאונה סונינו בן ג'יוליה - אלדו אמתי בן אוג'ניו - אדורדו ספריה בן אמליה לחיים טובים Leone Sonnino ben Giulia Aldo Amati ben Eugenio Eduardo Safdie ben Emilia	דוד אדורדו פדלון בן רינה ומשפחתו לרפואה ופרנסה טובה David Eduard Fadlun ben Rina and his family
יוסף אלקס מולאין בן דניאלה להצליח בחיים Yosef Alex Molayen ben Daniela	דינה סרור בת מסעודה ובנו משה כנרוד בן דינה - לעלוי נשמתם Dina Seror bat Mesauda and his son Moshe Bendaud ben Dina	ונדא פוג'אטו בת אלאונורה לעלוי נשמתה Wanda Poggetto bat Eleonora	אנריכו אהרון מג'יאיר בן רוזא לעלוי נשמתו Enrico Aaron Magiar ben Rosa
יעקב ג'קומו טראצינה בן אסתר לעלוי נשמתו Yaakov Giacomo Terracina ben Ester	מברך נחום בן מיסה ואשתו ג'מא בלולו בת ג'ורא - לעלוי נשמתם Mevorach Nahum ben Misa and his wife Gemma Bellulu bat Giora	נואמי ג'רבי בת מרים לעלוי נשמתה Noemi Djerbi bat Miriam	

להרוויח בגדול

סיפורים © Shofar News כפי הוראות שמתחת

בתוכנית "כח כפלים" \$28 מכספי מעשר

- תקבלו סוף שבוע ששי שבת **חינם**
- קלטות וידאו, CD, טייפ, ספרים **חינם**
- טיול לאתרים בצפון **חינם**
- מנוי שנתי לעתון **חינם**
- מנוי לגנזי המלך **חינם**

מנוי שנתי חינם

גנזי המלך חינם

WWW.SHOFAR.NET

מלא ושלח

הוראה לחיוב חשבון לתוכנית "כח כפלים" למשך שנה מינימום

קוד מסלקה	סוג חשבון	מס' חשבון בבנק
בנק	סניף	
אסמכתא / מס' מזהה של הלקוח בחברה		קוד מוסד
2	3	9 2

לכבוד בנק _____ כתובת הבנק _____ מס' הסניף _____
 1. אני/הח"מ שם בעל/י החשבון _____ משפחה _____ מס' זהות / ח.פ. _____
 רח' _____ מס' _____ עיר _____ מיקוד _____ טל. בבית _____ פלאפון _____

נותנים לכם בזה הוראה לחיוב חשבוננו/ה'ל כפיפס, בגין תרומתי ל"שופר" בסכומים ובמועדים שיומנצאו לכם מדי פעם בפעם באמצעי מנטסי, או רשימות ע"י "שופר" כמפורט מטה ב"פרטי ההרשאה". 2) ידוע לי/לנו כי: א. הוראה זו ניתנת לבטול ע"י הודעה ממני/מתנתו בכתב לבנק ול"שופר" שתכנס לתוקף, יום עסקים אחד לאחר מתן ההודעה בבנק וכן ניתנת לבטול ע"י הוראת כל דין. ב. אתה/נהיה רשאי/ים לבטל מראש חיוב מסוים ובלבד, שהודעה על כך תימסר על ידינו לבנק בכתב, לפחות יום עסקים אחד לפני מועד החיוב. 3. אחיי/אחתי רשאי/ים לבטל חיוב, לא יותר מתשעים ימים ממועד החיוב, אם אוכיח/אוכיח נכחה לבנק, כי החיוב אינו תואם את המועדים או הסכומים שנקבעו בכתב ההרשאה, אם נקבעו. 4) ידוע לי/לנו כי הפרטים שצוינו בכתב ההרשאה ומילויים, הם נושאים שעלינו להסדיר את המוטב. 5) ידוע לי/לנו כי סכומי החיוב ע"י ההרשאה זו, יופיעו ברזי החשבון וכי לא תישלח לי/לנו ע"י הבנק הודעה מיוחדת בגין חיובים אלה. 6) הבנק יפעל בהתאם להוראות בכתב ההרשאה זה, כל עוד מצב החשבון יאפשר זאת, וכל עוד לא תהיה מגיעה חוקית או אחרת לביצוען. 7) הבנק רשאי להוציאני/נו מן ההסדר המפורט בכתב ההרשאה זה, אם תהיה לו סבה סבירה לכך, ויודיע לי/לנו על כך מיד לאחר קבלת ההלשנה, תוך ציון הסיבה. 8) נא לאשר ל"שופר" בספח המחובר לזה, בקבלת הוראות אלו ממני/מתנתו.

48 ל"ל
 פרטי ההרשאה 2. פרטי החיוב: [ממן במשבצת המתאימה] **לחיוב בתאריך:** _____
 1. סכום החיוב ומועדו, **\$28 זכאות ליחיד** **\$56 זכאות לזוג**
 יקבנו מנת לעת ע"י "שופר"
 ע"י (הקדמות לקביעתם)
 חתימת בעל/י החשבון _____

אגודת (בכר, ח"ס 2) הוראה לחיוב חשבון זו אמורה להגיע לבנק דרך "שופר" עלך לשלוח את המופס ל"שופר" ת.ד. 2711 בני ברק, טל: 03-677779